

TOAMNA CEA DE MIERE

□□□□□□ **Doamnei Voichița Vereș**

În apusul zilei, gălbejitul soare

Își topește clipa ce de-acum se duce,

Umbra-i se lungește și o sfântă boare

Răcorește lume, cu sărutu-i dulce.

Zarea se roșește ca-ntr-un foc de paie

Ce apoi se stinge într-un fir de rază,□□□□

Umbre negre cerne seara pe pâraie

Și sub a sa veghe, pune lumii pază.

Țârâie în iarbă greierul grăbit,

Licuriciul leneș cale-și luminează,

Cheamă un luceafăr vremea de iubit,

Coborând din ceruri, doruri pe-a sa rază.

În curând și bolta își aprinde stele

Care priveghea-vor lumea-n astă noapte,

S-or aprinde-n taină simțuri vii, rebele

Și-n culcușul lumii, visu-i miere-n lapte.

Până către ziuă vor cânta prin iarbă

Iubăreții greieri, ne-ndemnați la muncă,

Că-n această toamnă, nu au altă treabă

Decât să iubească, tot ce e prin luncă.

VISUL

Scad și-adun și tot nu iese cum crezut-am, mai aseară,

Când, sătul de-acum de muncă socotesc câte-am făcut,

Cât fu muncă, cât fu lene, pauza pentru țigară

Și, din cât ar fi să fie, tot nu e cum aș fi vrut.

Un ceva de-aici lipsește și e încă binișor,

Așa că, a mea socoată undeva este greșită,

Dau n-apoi socotitura și-o reiau ușor, ușor,

Să ghicesc pe unde timpul are trecerea grăbită.

Și cum stau așa, degaba, cu-al meu gând în lenevire,

Bag de seamă că, el, timpul, curge-ntr-una, ne-ndoios,

Și la fel ca și-nțeleptul, într-o clipă de lucire

Știu de-acum unde greșit-am și mi-s tare bucuros.

Păi în timp ce au lucrat-am, ori cuprins de sfânta lene

M-odihneam ca orișicare muritor pe-acest pământ,

Gândul meu,□ într-o visare o ținea așa alene

Arzând clipe de pomană ce pierdutu-le-am pe rând.

Așadară, ce-a visare, din a vieții timp ne fură

Ore, zile, cât să-ncapă facă ani de-i numărăm,

Ei mi-s pierdere de vreme, dar și clipe ce făcură

Fericire celui suflet, când am□ vrea să-l bucurăm.

Visul e un leac pe rană, dar și clipă de-nălțare

Ce cuprinde-n el nimicul și-nfinitul necuprins,

Aducând din altă vreme, când voim, la întâmplare,

Ce-am trăit cândva, odată, în urcare și-n abis.

Fără vis am fi nimicuri, animale lucrătoare,

Fără măcar ce-a simțire, fără doruri și iubire,

Cu el însă viața asta este încă simțitoare,

Are sens, are culoare și de-apururi, cea trăire.